

РЕШЕНИЕ

№ 7454

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9091** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. С. (М. S.), гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане] в Ислямска република П., против Отказ за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) от 22.08.2023 г., постановен от Р. И. Р., пълномощен министър, завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска република П., по заявление № ISB23000068V от 11.04.2023 г.

В жалбата се твърди, че постановеният отказ е незаконосъобразен, тъй като при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Според жалбоподателя, отказът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2 АПК - не е мотивиран. Конкретно счита, че липсват мотиви относно приетото, че чуждестранният гражданин не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и за формираното съмнение, относно автентичността на приложените документи за издаване на виза. Моли съда да отмени постановения на 22.08.2023 г. отказ на виза. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска република П., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано пред българското дипломатическо представителство в Ислямска република П. въз основа на заявление ISB23000068V от 11.04.2023г., подадено от М. С. (М. S.), гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане] в Ислямска република П., с паспорт № AM5972822, издаден на 01.02.2021г. от република П. и валиден до 31.01.2027г. В заявлението е отбелязано, че апликантът кандидатства за издаване на виза тип “D”, а целта на пътуването е бизнес. В заявлението е посочен адресът, на който ще пребивава апликантът: [населено място], ул. „К. Д.-К.“, № 2, ет.1, ап.1. Искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е направено на основание чл.15, ал.1 ЗЧРБ, вр. чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ – регистрирано търговско представителство на чуждо търговско дружество - „К. РИСПОНД С. Л.“. В тази връзка към заявлението са представени: сертификат от БТПП; удостоверение от Агенцията по вписванията, относно вписани обстоятелства по партидата на ТП „К. РИСПОНД С. Л.“, към 11.01.2023 г.; декларация за адрес; договор за наем; решение за регистрация на Търговско представителство, нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 1946, том: 10, рег. № 8532, дело № 1221/2022 г.; удостоверение за регистрация изх. № 160772300126722/13.01.2023 г. на орган по приходите в ТД на НАП П.; свидетелство за съдимост; медицинска застраховка, удостоверение за регистрация изх. № 1249/23.01.2023 г. на орган по приходите в ТД на НАП В. Т.; справки за банкови сметки и наличие на парични средства по тях.

Съгласно представените доказателства за регистрация на Търговско представителство, с решение № [ЕГН]/09.01.2023 г. е вписано в Б. Търговско представителство с наименование „К. РИСПОНД С. Л.“, със седалище Newcastle Upon Tyne, Обединено Кралство, което е с правен статут - неюридическо лице без право на стопанска дейност. За сферата на дейност е вписано: услуги. За дейности за делови контакти е посочено: охранителни услуги. Търговското представителство се осъществява по пълномощие в РБългария от М. С. – жалбоподател по настоящето дело и от М. Юзаир. Тези обстоятелства са отразени и в представения сертификат № 1221/30.03.2023г. за представителството от Б. и удостоверение за вписване в Агенция по вписванията изх.№ 20230112150333.

С представеното удостоверение за регистрация, изх. № 160772300126722/13.01.2023 г. на орган по приходите в ТД на НАП П. се установява, че жалбоподателят е със служебен № от регистъра на НАП (ЛНЧ): [ЕГН] (л. 27). Същият няма криминално досие, видно от представеното полицейско свидетелство за съдимост от Окръжна полиция, С., П. (л.28).

В представения договор за наем от 06.01.2023г., сключен в [населено място] между наемодателя В. Й. В. и наемателите – М. С. и М. Юзаир, представлявани (всички) от пълномощника им адв. В. М., е отразено, че за временно и възмездно ползване за живеене на недвижим имот, находящ се в [населено място], ул. „К. Д. - К.“, №2, ет.1, ап.1, е договорена месечна наемна цена 300 лв. Договорът е сключен за срок от 12 месеца, считано от 06.01.2023г. и е с нотариално заверени подписи на пълномощника на страните - адв. В. М.. В чл.2, ал.4 е посочено, че договорът служи като разписка за изплатения от наемателите депозит в размер на 600 лева. С нотариално заверена декларация от същата дата наемодателят, чрез пълномощника си - адв. В. М., е

декларирал съгласието си наемателите да бъдат адресно регистрирани на посочения адрес.

На 22.08.2023 г. на жалбоподателя е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. За фактически основания за отказа е посочено: „не обосновава надлежно целта и условията на посещение. Апликантът не знае къде се помещава представителството, както и предмета на дейност, декларира цел на посещение работа като охранител“.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани и представени доказателства за съгласувателната процедура по заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от 11.04.2023г. От дирекция „Миграция“ МВР, с придружително писмо от 06.10.2023г. (л. 102), е представено становище рег. № 5389р-526/15.05.2023 г. на Областна дирекция на МВР - В. Т., сектор „Миграция“, съгласно което по повод на конкретното заявление за виза е изразено положително становище, поради липса на данни в масивите на МВР за наложени санкции. В приложеното копие на диалога по съгласуването (л. 105-108) е видно следното отбелязване: „ненадлежна информация за обосновка на целта и условията на планирания престой“, а мотивите са, че „при проведен разговор с апликанта – същият говори среден английски; декларира за цел на посещението – работа във фирма, не знае адреса на пребиваване; не знае дейността и адреса на представителството, иска да работи като охранител“.

От зам.-председателя на ДАНС е представено писмо рег. № М-20569 от 13.10.2023 г. по опис на ДАНС с посочване, че от страна на ТД „НС“ – В. Т. е изразено положително становище, тъй като за лицето няма данни, че е заплаха за националната сигурност.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 22.08.2023г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят мотивира жалбата си с ограничаване на възможността му за свободно придвижване като напусне страната си по произход. В тази връзка претендира засягане правата му по чл. 2 от Протокол № 4, приет в С. на 16.09.1963г., допълващ Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи (л.

90), както и Заповед № 7/25.04.2023 г. на временно управляващ посолството на РБългария в И. (л. 92), съгласно, която издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Отказът е издаден в писмена форма, като лаконично са посочени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - "Наредбата"/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита".

В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите на ВК (Визовия кодекс), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС по дело по съединени дела С-225/19 и С-226/19. Отбелязани са правните

основания за отказ – чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ. Изложени са и кратки мотиви – апликантът не обосновава надлежно целта и условията на посещение; апликантът не знае къде се помещава търговското представителство и какъв е предметът му на дейност; декларира цел на посещение работа като охранител. В тази връзка, неоснователно е възражението за немотивираност на оспорения акт, тъй като направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ, срещу които е изложил съображения в жалбата. Предвид изложеното, не се налага отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 2 от АПК, като съдът приема, че е била спазена предвидената форма на обжалваният акт.

Съдът приема също, че в случая е спазена процедурата от административния орган, издал акта и съдът не констатира допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателя в образуваното административно производство. Не са налице процесуални нарушения, които да са съществени и като такива да представляват самостоятелна отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид “D”. Заявлението е подадено на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско-промишлена палата, след проверка и оценка на представените документи относно активност и данъчна изрядност на дружеството, и относно планираните дейности на представителството.

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Съгласно материалноправното основание по чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит". Съгласно чл. 10, ал. 1, т.24 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване“.

По силата на чл. 19 от НУРИВОВР при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. В настоящия случай, към заявлението за издаване на виза кандидатът е приложил документи, които не са съставени лично от него, а чрез пълномощника му адв. М., който е подписал договора за наем от 06.01.2023г., г., касаещ временно и възмездно ползване на имот, находящ се в [населено място], ул. „К. Д. - К.“, № 2, ет.1, ап.1. В този договор е видно още, че адв. М. е положил подписа си в качеството на пълномощник и на наемодателя - българския гражданин В. Й. В.. Що се отнася до представения нотариален акт – същият касае визирания имот в [населено място] като

е видно, че същият е собственост и на друго физическо лице. По делото обаче не са ангажирани доказателства за наличие на съгласие от другия съсобственик за предоставяне на жилището за ползване от М. С..

В случая, в административното производство се установява единствено, че М. С. е един от двамата вписани като търговски представители на чуждестранно юридическо лице в регистъра на Б.. Няма доказателства, относно планираните дейности на търговското представителство, както и относно финансовият ресурс на чуждестранното юридическо лице, активността и данъчната му изрядност. Декларираното ТП само по себе си не представлява обективно реализиран проект, зад който стои реално намерение на кандидатстващия за виза да изпълнява дейности в РБ. Освен това ТП не са юридически лица и не могат да осъществяват стопанска дейност.

В допълнение, следва да се отбележи, че в оспорения акт е съобразено установеното в хода на административното производство при проведения разговор с апликанта, че при проверката на заявените от него обстоятелства е констатирано, че същият не знае каква е дейността на търговското представителство, както и адреса на пребиваване, но иска да работи като охранител. Така приложените към заявлението документи по чл. 19, т. 2 от НУРИВОВР, обсъдени съвкупно с представеното копие на диалога по съгласуването (л. 105-108), правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, вр. чл. 19, т. 2 от НУРИВОВР, поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон (в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС).

Непосочването на конкретни фактически основания във връзка с правните основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ във формуляра по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не е накърнило правото на защита на апликанта, както неоснователно се твърди в жалбата. Правото на защита на апликанта е надлежно упражнено в настоящето съдебно производство, в което от негова страна не са ангажирани нови доказателства. Още повече, че в случая мотивите следва да се считат за допълнени по реда на съгласувателната процедура, съгласно НРУИВОВР и Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС - възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира също, че не е налице нарушение на правото на чужденеца на свободно придвижване. Европейският съд по правата на човека, във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73, е посочил, че "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена

държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци". Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се разреши право на дългосрочно пребиваване в страната.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и претенцията за разноси от ответника, на основание чл.143, ал.2 АПК, следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София - град, I отделение, L. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. (M. S.), гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 22.08.2023 г. от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в И..

ОСЪЖДА М. С. (M. S.), гражданин на Ислямска република П., с паспорт № AM5972822, издаден от Република П. и валиден до 31.01.2027г. да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: